

¡Que desengaño! se decía, yo que sacrifico mi mensualidad á tus caprichos, yo que por ti he quedado mal con el zapatero, con el sastre, etc., yo que me abstengo de fumar, yo que..... decirme que mustiaba las flores el fuego del corazón, no siendo otro que el de la cocina. ¡Ingrata!

Sant Feliu

PREMIADA EN LO CERTÁMEN CATALANISTA DE SABADELL

Com voladora oreneta
que travessa l' ample mar,
vers la costa de Girona
una barca vá lliscant.
No te veles que l' empenyen,
ni timó per governar
y navega tan lleugera
que als gaviots deixa en detrás.
Una creu tant sols s' aixeca
en la popa de la nau
que ab sos brassos y la soca
de timó y de rems li fá.
Girona de lluny l' ovira
y assenyala nau mercant
y á esperarla en la ribera
surten rics mercadejants.
Aixis que es lo patró en terra,
¡bon Deu quin mercadejar!
Una joya inestimable
lo barquer los ha mostrat
que en lo mon no te parella,
ni n' han vista cap d' igual.
Te de creu la bella forma,
d' olivera es lo brancam
y en l' extrem de cada punta
un rubi porta engastat.
Los parla d' un Deu fet home
per salvar al mon ingrát
que per veure als fills que adora
al cim d' ella se 'n pujá.
Los conta que ab una llansa
lo seu Cor fou traspasat
d' hont los Sagraments sortiren
com set tons medicinals.
Los parla d' una altra vida

que no deu finir jamay;
d' una pena interminable
y una gloria celestial.
Quan son parlament acaba,
ja 'l rodejan los soldats;
quan ha dit l' última lletra,
ja es lligat de peus y mans .
En foscas presons l' enterran
que umple 'l cel de claretat
y hon los angels de la gloria
lo festejan ab sos cants
Quan Rufi sab eixa nova
l' ha fet dur á son palau
com al esparver la tortra,
com al llop terrible 'l xay.
Un encenser d' or li entrega
perque adori á son deu fals,
mes Feliu lo llansa en terra
trencantlo ab les seves mans
No tem, no les amenaesses
d' aquell president malvat
que per ell ne son promeses,
son mel per son paladar.
Al Deu verdader confessa
lo Senyor dels cristians
Criador de cel y terra
que ha sigut, es y será.
Quan Rufi l' acaba d' ourer,
de son seti s' ha aixecat
trayent pels ulls á guspíres
l' odi que ardeix en son cap.
Ab cadenes l' eugrillona
y en un pal lo fa lligar,
arrancantli ab claus encesos
trossos de sa propia carn.
Les nafres ab foch li crema,
mes de res son odi val;
puig com mes sa pena aumenta
mes creix la forsa del Sant.
Dintre 'l mar que ab forsa oneja
fá tirar-lo cap per vall'
mes les aygues s' amanceixen
al tocar la seva sanch
Bressolantlo entre ses ones
terra eudintre l' han tornat
com nevada flor de lothus
que ha caygut de son brancam.
Cada clot de ses ferides
una rosa s' ha tornat;